

Men modsætninger mellem den genre-nomadiske Byron og den form-udforskende Ortiz rummer potentialer. Og Ortiz tænder gnisterne, der vender enhver hindring til intrigerende anledninger til at finde nye veje i samspillet. Don Byron er en mere integreret musiker, når han på klarinetten svarer klart for sig i både dialogiske og dualistiske improvisationer; og især i for eksempel Byrons livlige, flot melodisk-harmoniske Bach-reference *Delphian Nuptials* og Ortiz' abstrakte *Arabesques Of A Geometrical Rose (Spring)* med dramatisk klaver og grænsesøgende klarinettpil. I disse åbne konstruktioner er duoen på toppen i medrivende, uvilkårlig dans.

Bjarne Søltoft

Intakt. 55:37 DB (cl/ts), AO (p).

Schweiz 2017.

Ernesto Cervini's Turboprop ABUNDANCE

I en tid hvor de fleste medier svigter deres informative rolle på mange felter i kampen for at fastholde målgrupper, er det i dag, også på det danske jazzplademarked, en tidskrævende opgave at holde sig informeret om, hvad der kommer af relevante udgivelser. Det bliver ikke bedre af at megen ny musik i dag udgives lokalt, og sjældent er tilgængelige eller omtales udenfor et snævert geografisk område, selv om vi lever i tider med hurtig international udveksling på mange områder.

Jazz Special modtager en konstant strøm af sådanne udgivelser, som håbefulde mindre pladeselskaber eller musikere fremsender. Musik, der sjældent kommer på hylderne i de få tilbageværende pladebutikker. Men måske kan en positiv omtale i disse spalter bidrage til, at musikinteresserede går på jagt på internettet for at erhverve dem fysisk eller som *downloads*.

Det kunne være Turboprop ledet af trommeslageren Ernesto

Cervini. Musik med rødder i akustisk amerikansk jazz, *standards* og egne kompositioner. Velspillet af unge musikere fra Toronto og New York. Alt sidder i skabet. *No nonsense* musik, godt udført med generelt venlige, lyse overtoner og masser af energi. Måske ikke noget, som rykker internationalt, giver ny indsigt ned i sjælens krinkelkroge. Men i disse turbulente tider er det opløftende at lytte til unge musikere med en positiv attitude. Det giver trods alt håb for fremtiden.

Ole Mattheissen

Anzig. William Carn (tb), Tara Davidson (fl/as/ss), Joel Frahm (ts), Adrean Farugia (p), Dan Loomis (b), EC (d). Canada

2016 / 2018.

Jakob Davidsen SILENCE TRIO 2

Pianisten og komponisten Jakob Davidsen er i sin musik et mildt og venligt gemyt med et lille smil til siden. Tre centrale grupper har han stiftet siden 1991: The Crossover Ensemble, Mangfoldighed og Kammerat Orkestret. Davidsen er først og fremmest en nysgerrig komponist i et krydsfelt mellem nutidig partitur-musik, frie impro-passager og euroklasisk melodik, men alt sammen på en uortodoks måde, der er bevidste valg efter årelange studier hos komponister som Bo Holten, Niels Marthinsen samt fordybelser i Olivier Messiaen og Gil Evans.

Nu har Davidsen indledt et projekt med SILENCE TRIOS, hvor den første med Hasse Paulsen og Torben Snekkerstad udkom i 2017.

**Tesen er at
"når hele
verden råber
højt og i
munden på
hinanden,**

kan man enten vælge at råbe højere eller tale lavmælt eller tie for at insistere på stilheden, som kan åbne for uanedede dybder og nuancer".

I 2019 udsendes SILENCE TRIO 3. Men nu er det SILENCE TRIO 2 med den usædvanlige konstellation af Davidsen på klaver sammen med den eksperimentelle vokalist-duo LIFT bestående af de kompetente stemmevirtuoser Sissel-Vera Petersen og Randi Pontoppidan, som tillige tilfører afstemte doser elektronisk lyd. Davidsens klaver står centralt, men også eklektisk, idet han iblandt skifter modus i musikken med abrupte enkelttoner, akkorder eller figurer, indskudt i en vokal drone-atmosfære. Det er virkningsfuldt, samtidig som det ofte undslår sig at stipulere et videre forløb. I andre klaversekvenser høres han nøgternt diverterende i *Bedtime Story For Dmitri*, inden han anlægger en *walking* linje under vokalisterne. Der benyttes hyppigt *riffs* bag friere forløb, hvor stemmerne har kortere individuelle soli, og i flere numre udfoldes en slags meditativ *circle song*.

Afspænding, ro og meditativ stemning er påfaldende kendetegn, men altid i en musikalsk stimulerende tonalitet, langt borte fra popmusikkens udvindinger.

Bjarne Søltoft

ILK. 44:25. JD (p), Sissel-Vera Petersen, Randi Pontoppidan (voc, electr). DK 2017 / 2018.

Flat Earth Society UNTITLED #0

Flat Earth Society (FES) er et farverigt belgisk 15-mands orkester med Peter Vermeersch som ledende figur og hovedleverandør af livfuld og til tider ubekymret musik, der afspejler hans forkærlighed for cirkus, teater og opera. Det hele serveres på en dobbelt-CD med spøjse titler, tunge-i-kind attitude og kontrolleret galskab. FES hører til i gruppen af lidt skæve, store orkestre, hen i retning af New Jungle Orchestra tilsat lidt Mingus og en knivspids Django Bates. Der er virkelig arbejdet med at gøre kompositioner og arrangementer spændende og anderledes, men musikken taber troværdigheden under vejs, og man er aldrig rigtig berørt af hverken musikken eller de individuelle indsatser. Der er utrolig mange kække skift og korte udflugter i snart sagt alle retninger, men der bliver hældt for meget på tallerkenen, og det hele bliver for postuleret og ufarligt i det (næsten to timer) lange løb.

Peter Danstrup

Igloo. 2 x 56 min. Bart Maris, Thomas Mayade (tp), Peter Delannoye, Mark Meeuwissen (tb), Berlinda Deman (tuba), Peter Vermeersch, Marti Melia, Benjamin Boutreux, Michel Mast, Bruno Vansina (sax mm.), PierreVeroloessem (g), Peter Vandenberghe (key), Wim Seegers (vib), Kristof Roseeuw (b), Teun Verbruggen (d). Belgien 2017 / 2018.

FORZA ITALIA - op og ned igen...

Nærlytning af en række italienske udgivelser der gerne vil indvarsle nye tider for sydeuropæisk jazz.

Hvor den engang så glade italienske jazz var lidt cirkusagtig og fortrinsvis skrevet i dur, har den nye italienske jazz en mere modig tilgang til tonalitet og udtryk. De engang rene og sangbare melodier og udbredte modale akkorder er nu afløst af modig dissonans, ligesom rytmer og formmæssig inspiration hentes ind fra verdensmusikken. Her er sten-

Anmeldelser

sikkert en gevaldig lyst til at søge væk fra det naive og romantiske. Italienerne vover *cool* attituder og dissonans; mestendels med held – og ind i mellem falder man så lidt ned i noget indavlet eller dysfunktionelt.

Lorenzo De Finti's Quartet står bag en yderst lytteværdig CD, *LOVE UNKNOWN*, der mestendels er indspillet et radiostudie i Lugano, Schweiz. Man hører ikke meget til studiets fabelagtige akustik i denne produktion, der er præget af mikrofonernes placering tæt på instrumenterne i en grad, så rummet kun får rigtigt format i de helt stille passager og i fornemmelsen af rum og volumen omkring bassen. Men akustikken synes alligevel at have smittet af på musikernes lidt højtidelige stemning.

Det er sjælfuld kammerjazz af høj klasse – og der spilles endda med en vis inspiration fra den nordiske tone, vi kender fra ECMs plader med Jarrett eller Garbarek. Ikke så underligt når norske Losen Records står bag udgivelsen. Uanset dette får du en smuk eftermiddagskoncert med lutter moderne poetiske jazzmalerier – et mix af jazz og ny-klassisk kompositionsmusik der opstår i fin samklang mellem tre italienske musikere og en cubaner, trompetisten Gendrickson Mena Diaz, som alle er "højt dannede". Anbefales varmt.

Der er intensitet og spræl over bariton-guitaristen **Claudio Miottis** samspil med klarinettisten Matteo Pastorino, rapperen Raajaajee og trommeslageren Jean-Baptiste Pinet. På pladen *CLAXXX* kaster de sig ud i noget, der somme tider lyder som vel indavlet fusion, og andre gange som meget givende og intens verdensmusik. Klangligt anslår Claudio Miottis bariton-guitar stemningen. Strengene på det dybt klingende instrument lyder på visse numre som om, de er stemt i kvinter. Men der er nok tale om en konventionel fem-

ler seks-strengt basguitar stemt i kvarter, som Miotti bruger præcis som en normal fingerspillet guitar med hyppig brug af barré-greb. Akkorderne klinger faktisk ret flot, når de rækker så relativt dybt. Og når Matteo Pastorino spiller sine lange tematiske forløb på basklarinetten, opstår der en lidt sær etnisk lyd, der både peger mod nord, syd, vest og øst. Musikalsk esperanto kender jo ingen grænser. Mere særegen bliver orkesterlyden dog, når Pastorino bruger basklarinetten til at spille orgelpunkts-bas, mens Miotti spiller solo på de lyseste strenge og lægger *harmonizer*-oktaver oven på. Her leverer bandet en personlig lyd, der har sjæledybde og fortæller eventyr fra kulturer, jeg aldrig før har mødt.

I gamle dage havde vi gruppen Oregon i krydsfeltet mellem fusion, klassisk, folk og nyklassisk kompositionsmusik. Musikken her er ikke nær så original. For Miottis italienske ophav hører vi ikke meget til. Men det samlede resultat er alligevel smukt og velgørende. Især fordi folkene bag tager sig den fornødne tid til at nå i dybden med de historier, de vil fortælle.

Lidt fusionsagtig og frustreret forekommer musikken fra **Frank Martino** på sin otte-strengede guitar og hans **Disorganic Trio**, der med albummet *LEVEL 2 CHAOTIC SWING* kaster sig ud i en eksperimentel og højtidelig teatralisk form for instrumental jazz-rock. Lydbil lederne er til tider Pink Floyd-agtige; dybe, melankolske, molderedede og tillagt lydeffekter, der forstemmer tonehøjden og gør det hele ret dystert. Forestil dig at du er en dysfunktionel og sortseende grænseskizofren på trip. Så har du et billede af denne lidt optimistiske musikform. Alligevel kan jeg ikke helt slippe min fascination over det skizoide *stuff* her. Så op eller ned med tommelen er ligegyldigt: Frank Martino Disorganic Trio har no-

get på hjerte.

Som hvidløget i denne italienske pølseret får du et særegent ti-mands mini-bigband under ledelse af **Beppe Scardino**. Den musik han skriver for BS10 er i sandhed nye og kontroversielle toner for selv de mest progressive jazz-interesserede blandt italienerne: Til tider kaotisk dissonans, rytmisk særdeles krævende og ofte stærkt provokerende i hele sin form er denne neojazz, hvor guitaristen spiller med Bill Frisellsk klagende klange og hvor lyden af Scardinis egen barytonsax-solo funderes på tætte og dybt klingende akkorder spillet af basklarinetter, altsax, trompet og tuba sammen med Fender Rhodes og poly-synth. Somme tider funderer man over, hvordan det overhovedet lykkes den modige Scardino at få så meget dissonans til – trods alt – at klinge sammen. Manden har et særligt talent for tætte arrangementer, og i sin tilgang til musikkens mulige kaos har han visse ligheder med Pierre Dørge. Scardino er bare langt mere dyster end afro-inspireret, naiv og glad. Han sætter næsten en ære i at provokere med dissonans. På CDens sidste skæring klemmer han en lang række nye skæve toner ind i sit trøge arrangement af Coltranes *Giant Steps*. Det er modigt og misundelsesværdigt at der kommer så meget brugbart ud af noget, der ligger så langt fra almindelig dur og mol harmonik, 2-5-1-kadencer og almindelig jazz-æstetik.

Så jo, det går både op og ned for den italienske jazz. Den lyder mindre og mindre af Italien, gode vine, kalveskinke, pasta, oliven og ost. Og mere end nogensinde af en verden i oprør og opgør. Spændende at høre hvad der vil ske, når nogen rydder op.

Peter Rabbek

Lorenzo De Finti Qrt: *LOVE UNKNOWN*, Losen. 52:55.

Gendrickson Mena Diaz (tp), Lorenzo De Finti (p), Stefano Dall'Ora (b), Marco Castiglioni (d). Schweiz 2018.

Claudio Miotti: *CLAXXX*, Auand.

49:16. Raajaajee (voc), Matteo Pastorino (cl / b-cl), Claudio Miotti (b-g), Jean-Baptiste Pinet (d). Frankrig 2018.

Frank Martino Disorgan Trio: *LEVEL 2 CHAOTIC SWING*, Auand. 38:35. Frank Martino (g), Claudio Vignali (key), Niccolò Romanin (d, electr). Italien 2018.

Beppe Scardino: *BS10 LIVE IN PISA*, Auand. 58:06. Mirko Rubegni (tp), Glauco Benedetti (tuba), Dan Kinzelman (ts / b-cl), Piero Bittolo Bon (as / b-cl), Beppe Scardino (bs / b-cl), Gabriele Baldacci (g), Simone Graziano (key), Gabriele Evangelista (b), Daniele Paolett (d, electr). Italien 2017.

FRÅN HINSIDAN

Joel Lyssarides
DREAMER

Adam Forkelid
REMINISCENCE
Gustav Lundgren
AGE FIVE HOURS

Dreamer er en prægnant titel på den svenske pianist **Joel Lyssarides'** album, for der er virkelig noget fantasifuldt og drømmeagtigt over musikken. Den er ikke umiddelbart sprudlende af højt humør, men indeholder en dunkelhed og et strejf af slet skjult vemod – måske en drøm om at blive klassisk komponist? Lyssarides spiller med stor dynamik og en nærmest skræmmende teknik. I *Selfportrait*, der også har islæt af synth, bliver stemningen næsten sakral, men punkteres elegant med et uventet stop i musikken. Lyssarides' melodier er gode afsæt for trioens kongeniale samspil, og Lyssarides selv et spændende islæt på den svenske jazzscene.

Der er grøde i det svenske piano-trio-jazz-format i den lidt mørkere ende af musikskalaen. Pianisten **Adam Forkelid** har dannet trio med trommelageren Jon Fält (begge født 1979) og fyrtårnet i svensk jazz, bassisten Georg Riedel (født 1934) og indspillet materiale af Forkelid på *REMINISCENCE*. Ligesom hos Lyssarides er der en drømmeagtig og fabulerende stemning